

Pöytäkirja kirkkomme virallisesta kokouksesta

Oheinen kuva Oulu-Larsmon piirin yleisestä kokouksesta on historiallinen, sillä 7.2.-71 piiri jaettiin Oulun piiriin, johon kuuluvat Oulu, Kajaani, Kemi ja Rovaniemi sekä Pietarsaaren piiriin, johon kuuluvat Vaasa, Pietarsaari, Kokkola ja Seinäjoki.

Pöytäkirja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon vuosikonferenssista, joka pidettiin MAP-kirkon Pohjois-Helsingin seurakunnan kappelissa, Mäkipellonaukio 2, sunnuntaina 28. 2. 1971 klo 10. Läsnä oli 335 yhdyskunnan jäsentä. Puheenjohtajana toimi Pertti Felin ja sihteerinä Markku Vepsäläinen.

1. pykälä

Kokouksen puheenjohtajaksi kutsuttu Pertti Felin ehdotti, että kokouksen sihteeriksi valittaisiin Markku Vepsäläinen ja että pöytäkirjan tarkastajina toimisivat Aarne Partanen ja Risto Kanerva. Ehdotusta kannatettiin yksimielisesti.

2. pykälä

Puheenjohtaja luki seuraavan, Helsingin Sanomissa n:o 43, 14. 2. 1971 julkaistun kokouskutsun:

"Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon virallinen vuosikonferenssi pidetään Helsingissä, Pohjois-Helsingin seurakunnan kappelissa, Mäkipellonaukio 2, sunnuntaina 28. 2. 1971 klo 10. Esillä yhdyskuntajärjestyksen 5. §:ssä mainitut asiat sekä mahdolliset lähetysvirkailijoiden muutokset.

Lähetyksentän hallitus"

3. pykälä

Koska kokouskutsu oli julkaistu yhdyskuntajärjestyksen edellyttämällä tavalla, todettiin kokous laillisesti kokoonkutsuksi ja päätösvaltaiseksi.

4. pykälä

Kuultiin oheinen tilintarkastajien lausunto toimintavuodelta 1970. Sen perusteella myönnettiin yksimielisesti tili- ja vastuuvapaus lähetyksen hallitukselle.

5. pykälä

Tilintarkastajiksi vuodelle 1971 valittiin yksimielisesti Eero Ahola ja Pertti Vorimo.

6. pykälä

Puheenjohtaja esitti lyhyen toimintakertomuksen vuodelta 1970. Siitä kävi ilmi mm., että

- kirkon jäsenmäärä oli vuoden päättyessä 3090 henkeä.
- kasteen kautta liittyi 107 henkeä kirkon jäsenyyteen. Lisäksi kastettiin 40 jäsenten lasta.
- kuoleman kautta poistui 16 henkeä.
- avioliittoja solmittiin kirkon piirissä 15 (joissa molemmat osapuolet siis olivat kirkon jäseniä). Kaiken kaikkiaan 3 miestä ja 3 naista solmi avioliiton Sveitsin temppelissä; kirkollisia avioliittoja solmi 13 miestä ja 18 naista; siviilivioliittoja solmi 4 miestä ja 8 naista.
- lähetyksentällä toimi keskimäärin 105 lähetyssaarnaajaa, joista kahdeksan oli suomalaista.
- lähetyksentän tulot olivat 603 000 mk ja menot 661 000 mk. Tilinpäätös oli näin ollen alijäämäinen.

7. pykälä

Seuraavat tapahtumat mainittiin seuraavaksi:

- 23. 4. kävi USA:sta Nuorten Valistuskorhon ja pyhäkoulun pääneuvottelukunnan jäseniä Suomessa
- 19. - 21. 6. pidettiin NVK:n kesäkonferenssi Jyväskylässä.
- 30. 6. puhui USA:n hallituksen jäsen, ministeri George Romney Pohjois-Helsingin kappelilla.
- 23. 8. pidettiin Apuyhdistyksen konferenssi Tampereella
- 1. - 10. 9. vieraili apostoli Marion G. Romney Suomessa
- tänä vuonna aloitettiin piirilähetyssaarnaajaohjelma
- lähetyssaarnaajat suorittivat laajaa lähetystyötä myös maaseudulla kesäkuukausina
- uusi seurakunta perustettiin Mikkelin, jonka jälkeen seurakuntien luku oli 23. Tämän lisäksi 5 paikkakunnalla toimi erillinen pyhäkoulu.
- lähetystyön piiriin tulivat Porvoo, Nokia, Seinäjoki, Tornio, Valkeakoski ja Varkaus.

8. pykälä

Hyväksyttiin yksimielisesti kirkon johtavat auktoriteetit ja lähetyksentän virkamiehet.

9. pykälä

Kokous päättyi klo 10.23.

Vakuudeksi:
Pertti Felin
Puheenjohtaja
Markku Vepsäläinen
Sihteri

Miten sinä pyhität lepopäivän tänä kesänä?

Muutama kuukausi sitten pidin puheen lepopäivän pyhittämisen tärkeydestä. Haluaisin viedä teidät ajassa taaksepäin tuohon konferenssiin ja muistuttaa mieliinne esimerkkinä käyttämäni elävän kukan sekä sen, mikä piti sitä elossa. Kesä on aivan kynnyksellä ja monet meistä haluavat mennä maalle. Rukoukseni on, että muuttaessanne kesämökkeille te muistaisitte ne liitot, jotka solmitte taivaallisen Isänne kanssa sekä mennessänne kasteelle että käydessänne temppelissä.

Pyhittämällä lepopäivän me voimme tehdä kesästäme erään parhaimmista. Muistakaa, mitä Herra on sanonut:

"Kiitä Herraa, sinun Jumalaasi, joka tilassa.

Uhraa vanhurskaudessa uhri Herralle, sinun Jumalallesi, särjetty sydän ja murtunut mieli.

Ja jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen ja palvele minua minun pyhänä päivänäni. Sillä totisesti tämä on päivä, joka on määrätty teille levätäksenne työstänne ja omistaaksenne hartautenne Korkeimmalle.

Kuitenkin, anna lupauksesi vanhurskaudessa joka päivä ja alati.

Mutta muista, että tänä päivänä, Herran päivänä, uhraat lahjasi Korkeimmalle ja palvelet häntä, tunnustaen syntisi veljillesi ja Herran edessä.

Ja tänä päivänä älä tee muuta kuin valmista ruokasi sydämen yksinkertaisuudessa, niin että paastosi olisi täydellinen, eli toisin sanoen, että ilosi olisi täydellinen.

Tämä on totisesti paasto ja rukous, eli toisin sanoen, ilo ja rukous."

(LK 59:7-14)

Ilmoituksissa on sanottu paljon muuta tästä aiheesta, mutta tilanpuutteen vuoksi tämä riittääköön. Tässä kirjoitusten kohdassa Herra puhuu määrätietoiseen mutta lempeään sävyyn. Niitä varten, joilla on uskoa ja mielenlujuutta elää tämän käskyn mukaan, on varmaan tarjolla suurenmoisia siunauksia. Niitten uskollisten kirkon jäsenten mielestä, jotka elävät ensimmäisen käskyn — käskyn "Rakasta Jumalaa" — mukaan, ei mikään Häneltä saatu käsky ole turha tai vaikea noudattaa. Herra ei ole milloinkaan antanut kirkon jäsenille tai maailmalle käskyä tarkoittamatta sitä kaikkien niiden iankaikkiseksi siunaukseksi, jotka tottelevat sitä. Jokaisella käskyllä on hengellistä merkitystä. Herra julisti, ettei Hän ole milloinkaan antanut ihmisille lakia, joka olisi ajallinen. Vaikka me emme sitä ehkä huomaakaan, on jokaisella käskyllä hengellistä merkitystä.

On hyvin luonnollista, että lapset kysyvät, miksi heidän tulisi noudattaa sapatinlakia sellaisena kuin Herra on sen ilmoittanut. Jos meillä on

kylliksi uskoa ja nöyryyttä, me oisimme halukkaita noudattamaan Herran käskyä — ei ainoastaan Hänen lepopäivää koskevaa käskyään, vaan kaikkia Hänen antamia käskyjä. Meidän tulee opettaa lapsiamme uskomaan ja luottamaan taivaalliseen Isäämme — ja tämän me teemme parhaiten omalla esimerkillämme. Herra on antanut meille kuusi päivää viikossa, joiden aikana me voimme tehdä työtä ja ansaita elantomme. Jos me uskomme, ettei tämä ole kylliksi kaikkien töittemme suorittamiseksi, se ei ole kylliksi. Jos me uskomme, että nuo kuusi päivää riittävät meille, ne myöskin riittävät. Nykyään monilla meistä ja eritoten lapsilla on aikaa huvituksiin ja rentoutumiseen. Jos opetamme lapsillemme, mitä sapattina voi tehdä ja mitä silloin ei voi tehdä, he pystyvät vielä aikuisiksi vartuttuaan noudattamaan ohjeitamme. Jos me sallimme heidän vielä pieninä ollessaan menettellä väärin sapattina, he tulevat menettelemään väärin myös aikuisiksi vartuttuaan. Paras esimerkki, jonka voin kertoa teille, on sellainen, josta tiedän eniten, ja tämä on nykyinen tilanne Suomessa. Suomen kansa ei ole kirkossa käyvää kansaa. Vain harvat käyvät kirkossa sunnuntaisin — valtavat kirkkorakennukset seisovat tyhjiltään. Tämä tilanne vain

pahenee, ellei parannusta saada aikaan. Itse asiassa, tämä koituu kansan tuhoksi. Ratkaisu on yksinkertainen. Vanhempien tulee alkaa viedä lapsensa kirkkoon, enkä voi ajatella parempaa paikkaa parannuksen teon aloittamiseksi kuin juuri meidän kirkossamme.

Eräs niistä syytöksistä, jotka Herra esitti Israelia vastaan ja joiden johdosta heitä rangaistiin ja heidät hajotettiin Israelin maasta, oli se, että sapatin lakia oli rikottu. Hesekielin kautta Herra puhui heille heidän vankeutensa aikoihin:

"Minä olen Herra, teidän Jumalanne; minun käskyjeni mukaan vaeltakaa, minun oikeuksiani noudattakaa, ne pitäkää

ja pyhittäkää minun sapattini; ne olkoot merkinä välillämme, minun ja teidän, että tulisitte tietämään, että minä olen Herra, teidän Jumalanne.

Mutta lapset niskoittelivat minua vastaan: he eivät vaeltaneet minun käskyjeni mukaan, eivät noudattaneet minun oikeuksiani, niin että olisivat ne pitäneet, — jotka ihmisen on pidettävä, että hän niistä eläisi — ja rikkoivat minun sapattini. Niin minä ajattelin vuodattaa kiivauteni heidän ylitsensä ja panna vihani täytäntöön erämaassa.

Mutta minä pidätin käteni ja tein, minkä tein, oman nimeni tähden, ettei se tulisi häväistyksi pakanain silmissä, joitten silmiin edessä minä olin vienyt heidät pois.

Kuitenkin minä kättä kohottaen vannon heille erämaassa, että minä hajotan heidät pakanain sekaan ja sirotan heidät muihin maihin, koska he eivät pitäneet minun käskyjäni, vaan ylenkatsoivat minun käskyäni, rikkoivat minun sapattini ja heidän silmänsä pälyivät heidän isiensä kivijumalain perään."

(Hes. 20:19-24)

Pitäkäämme lepopäivä pyhänä. Me tarvitsemme siitä suotavaa siunausta. Älkäämme antako maan tuhoutua siitä syystä, että me emme ole pitäneet sapattia pyhänä.

Orval L. Nelson
Lähetysjohtaja

Tauno Nurmion muistolle

"Ihmisen elinpäivät ovat niinkuin ruoho ... kun tuuli käy hänen ylitsensä, ei häntä enää ole." Ps. 103:15-16

Vaikka nämä psalmin sanat ovatkin kovin tutut, sopivat ne mielestäni jälleen kerran luettavaksi. Tauno Ilmari Nurmio on mennyt "iankaikkiseen majaan" niin kuin Saarnaajasta luemme:

... hopealanka katkeaa ja kultamalja särkyy ja vesiaastia rikkoutuu lähteellä ja ammennuspyörä särkyneenä putoaa kaivoon. Ja tomu palajaa maahan, niinkuin on ollutkin, ja henki palajaa Jumalan tykö, joka sen on antanutkin." Saarn. 12:6-7

Olemme menettäneet puolison, isän, isoisän; veljen, ystävän, työtoverin. Kaikkea tätä sanan parhaassa merkityksessä. Mielestäni Tauno Nurmio voittaisiin sanoa, että hän oli vakava päältä, mutta iloinen sisältä päin. Häneltä riitti ystävällinen, sovitteleva ja leikkisä sana tarvittaessa, mutta hän ei tuhannut niitä. Tyhjyyden, joka jää jäljelle, kun rakastettu lähimmäinen on poissa, lähimmät tuntevat raskaimpana. Sitä on vaikeata edes käsittää sellaisen, joka itse ei ole sitä kokenut.

Yhä uudestaan nousee mieleen kysymys: "Miksi näin?" Kukaan meistä ei pysty tuohon kysymykseen vastaamaan. Saarnaajan 3 luvun 11 jakeesta luemme:

"Kaiken hän on tehnyt kauniisti aikansa, myös iankaikkisuuden hän on pannut heidän sydämeensä; mutta niin on, ettei ihminen käsitä tekoja, jotka Jumala on tehnyt, ei alkua eikä loppua."

Ajatellessani tätä kysymystä, — miksi? —, en päässyt irti muutamista ajatuksista, jotka eivät kuitenkaan pyri olemaan vastaus esittämään kysymykseen.

Tauno Nurmio oli mies, joka teki työnsä erittäin suurella ammattitaidolla ja huolellisuudella. Jälki, jokajäi hänen käsistään, oli täydellistä, jos nyt tätä sanaa voidaan käyttää. Hän ei säästänyt valvua eikä aikaansa, kunhan työ tuli kunnolla tehdyksi. Hän ei hyväksynyt helppoja ratkaisuja. Minusta tuntuu, että meidän taivaallinen Isämme tiesi ja tunsikin saman asian: Tauno Nurmio ei hyväksynyt helppoja ratkaisuja.

Tuskin joukossamme on ketään, joka jättää jälkeensä yhtä paljon kaunista ja pysyvää jälkipolville iloksi ja hyödyksi, kuin hän jota olimme saattamassa. Monta

kaunista rakennusta, takkaa, altaa ... kaikki hyödyllistä ja tarpeellista. Hänen esimerkinsä tunnollisuudesta, rakkautesta ja uhrautuvaisuudesta jää meille henkiseksi perinnöksi. Se on myös sitä omaisuutta, jonka voi viedä mukanaan rajan yli. Sen tapaamme vielä sinä päivänä, kun kaikki kohdallensa asetetaan. Sanoihan Kristus: "Katso, uudeksi minä teen kaiken." "Minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut."

Veli Nurmion matka täällä ajassa on tullut tehdyksi. Emme voi tavata häntä enää täällä, mutta miten suurenmoinen onkaan se ajatus, että tapaamme uudelleen ne, joista meidän täytyy täällä erota, ja näemme heidät sellaisina kuin he ovat. Tulemme tapaamaan juuri sen saman henkilön, jonka kanssa olimme tekemisissä täällä ajassa — emme muuta sielua, toista olentoa, tai samaa olentoa eri muodossa, vaan saman persoonan, saman Tauno Nurmion, jonka tunsimme ja jonka kanssa elimme kuolevaisessa olotilassamme.

"Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuoleamattomuuteen." 1 Kor. 15:53

Kristus on kuolematon, ja Hänellä on iankaikkinen elämä. Todisteeksi olemassaolostaan ja kuoleamattomuudestaan, todisteeksi Hänen opettamansa evankeliumin loistavasta totuudesta Hän on ilmoittanut itsensä meille. Hän, — vanhin veljemme, — esikuvamme.

Paavalin Korinton seurakunnalle kirjoittamat sanat jääköön meille lohdutukseksi ja toivoksi:

"Sillä me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen majamme hajotetaankin maahan, meillä on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaissa, joka ei ole käsin tehty. Sentähden me huokaammekin ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaamme, sillä kun me kerran olemme siihen pukeutuneet, ei meitä enää havaita alastomiksi."

Jorma Palomäki

Veli Tauno Ilmari Nurmio oli syntynyt 4. 11. 1912 ja kuoli 14. 2. 1971 Tampereella. Ylläoleva muistokirjoitus oli alunperin tarkoitettu puheeksi veli Nurmion muistotilaisuuteen, mutta jäi kuitenkin pitämättä, joten sensijaan julkaisimme sen Valkeudessa.